

Lieta C-92/24**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu****Iesniegšanas datums:**

2024. gada 24. janvāris

Iesniedzējtiesa:*Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia*
(Itālija)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2023. gada 6. oktobris

Apelācijas sūdzības iesniedzēja:*Banca Mediolanum SpA***Atbildētāja apelācijas instancē:***Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale della Lombardia*

[...] Rīkojums Nr. 1467/2023
[...] Reģistrēts 2023. gada 6. oktobrī
[...]

Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della LOMBARDIA Sezione 22
(Lombardijas otrās instances Nodokļu lietu tiesa, 22. palāta), [..]

[tiesas sastāvs]

2023. gada 27. septembrī izdeva šo rīkojumu.

RĪKOJUMS

– par apelācijas sūdzību [..]

ko iesniedza*Banca Mediolanum S.p.a.*[..]**pret**

Agenzia Entrate Direzione Regionale Lombardia [Itālijas Ieņēmumu dienesta Lombardijas reģionālo nodaļu]

[...]

Par apelācijas sūdzību par:

– *Commissione Tributaria Provinciale MILANO sez. 12* [Milānas provinces Nodokļu tiesas 12. palātas] [...] spriedumu [...]

Nodokļa maksājumu pieprasījumi:

– ATTEIKUMS ATMAKSĀT *IRAP* [*Imposta regionale sulle attività produttive*] PAR 2014. GADU

Pēc apspriedes atklātā tiesas sēdē

FAKTISKIE UN JURIDISKIE ELEMENTI

Corte di Giustizia di II grado della Lombardia,

– par apelācijas sūdzību, ko *Banca Mediolanum* iesniegusi par *sez. 12A della Commissione Tributaria Provinciale di Milano* (Milānas provinces Nodokļu tiesas 12. A palāta) [...] spriedumu;

– [...];

– uzskatot, ka norādītais jautājums par Legīslatīvā dekrēta Nr. 446/1997 6. panta saderību ar Savienības tiesībām un konkrēti – ar Direktīvu 2011/96/ES ir nepieciešams, lai lemtu par nodokļu maksātājas iesniegto un biroja noraidīto atmaksas pieteikumu;

– uzdod Eiropas Savienības Tiesai šādu prejudiciālo jautājumu atbilstoši LESD 267. pantam:

PREJUDICIĀLAIS JAUTĀJUMS PAR

LEGISLATĪVĀ DEKRĒTA Nr. 446/1997 6. PANTA 1. PUNKTA

SADERĪBU AR [EIROPAS SAVIENĪBAS] TIESĪBĀM

1. [EIROPAS SAVIENĪBAS] REGULĒJUMS [PAR] DIVIDENŽU, KO VIENĀ DALĪBVALSTĪ REZIDĒJOŠS MEITASUZŅĒMUMS IZMAKSĀ CITĀ DALĪBVALSTĪ REZIDĒJOŠAM MĀTESUZŅĒMUMAM, APLIKŠANU AR NODOKĻIEM

Padomes Direktīvas 2011/96/ES (2011. gada 30. novembris) par kopējo sistēmu nodokļu uzlikšanai, ko piemēro mātesuzņēmumiem un meitasuzņēmumiem, kuri

atrodas dažādās dalībvalstīs (pārstrādāta 1990. gada 23. jūlija Direktīva 90/435/EEK; turpmāk tekstā – “Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīva”), mērķis ir likvidēt grūtības vai traucējumus, kam būtu pakļauti kādā Eiropas Savienības dalībvalstī rezidējoši mātesuzņēmumi gadījumā, kad tie saņem dividendes no citās Eiropas Savienības dalībvalstīs rezidējošiem meitasuzņēmumiem. Proti, Direktīvas preambulā ir noteikts tās mērķis, proti, “dividendes un pārējo peļņas sadali, ko meitasuzņēmumi maksā saviem mātesuzņēmumiem, atbrīvojot no nodokļa, kas ieturams izcelsmes vietā, un novērst nodokļu dubultu uzlikšanu šādiem ienākumiem mātesuzņēmuma līmenī”, jo, tā kā “dažādu dalībvalstu uzņēmējsabiedrību grupēšana [ir] vajadzīga, lai Savienībā radītu nosacījumus, kas ir analogi atsevišķas valsts iekšējā tirgus nosacījumiem, un tādējādi nodrošinātu šāda iekšējā tirgus efektīvu funkcionēšanu”, “ierobežojumiem, grūtībām vai traucējumiem, ko rada [...] dalībvalstu nodokļu noteikumi, nevajadzētu attiekties uz šādām operācijām”, un tāpat “attiecībā uz dažādu dalībvalstu uzņēmējsabiedrību grupēšanu ir jāparedz nodokļu noteikumi, kas no konkurences viedokļa ir neitrāli, lai uzņēmumi varētu piemēroties iekšējā tirgus prasībām, celt ražīgumu un uzlabot starptautisko konkurētspēju”.

Minēto mērķu sasniegšanai Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. panta 1. punktā ir paredzēts, ka “ja mātesuzņēmums [...], pamatojoties uz mātesuzņēmuma asociāciju ar savu meitasuzņēmumu, saņem sadalīto peļņu, mātesuzņēmuma dalībvalsts [...], izņemot gadījumu, ja meitasuzņēmums ir likvidēts”, tam ir a) jāatturas “šādai peļņai uzlikt nodokļus” vai b) jāuzliek “šādai peļņai nodokļus, atļaujot mātesuzņēmumam [...] atskaitīt no maksājamās nodokļa summas to uzņēmumu ienākuma nodokļa daļu, kas saistīta ar minēto peļņu un ko samaksājis meitasuzņēmums”.

Turklāt tā paša Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. panta 3. punkts saglabā “katra[i] dalībvalst[ij] izvēles tiesības paredzēt, ka no mātesuzņēmuma peļņas, kam uzliek nodokļus, nevar atskaitīt maksājumus, kuri attiecas uz kapitāla daļu un zaudējumiem, ko rada meitasuzņēmuma peļņas sadalīšana”, bet “ja vadības izmaksas, kas attiecas uz kapitāla daļu, šādā gadījumā ir noteiktas kā izmaksas ar vienotu likmi, noteiktā summa nevar pārsniegt 5 % no meitasuzņēmuma sadalītās peļņas”. Tāpēc pēdējā minētā tiesību norma, ja dalībvalstis izmanto iespēju vienreiz noteikt neatskaitāmos līdzdalības pārvaldības izdevumus, liek tām padarīt par neatskaitāmiem minētos izdevumus un tāpat aplikēt ar nodokli atbilstošu mātesuzņēmuma saņemto dividenžu daļu par procentuālo daļu, kas nepārsniedz 5 % no attiecīgās summas.

2. DIVIDENŽU, KO CITĀS DALĪBVALSTĪS REZIDĒJOŠI MEITASUZŅĒMUMI IZMAKSĀJUŠI ITĀLIJĀ REZIDĒJOŠIEM MĀTESUZŅĒMUMIEM, APLIKŠANA AR *IRAP* NODOKLI ITĀLIJĀ

1997. gada 15. decembra *decreto legislativo n. 446* (Leģislatīvais dekrēts Nr. 446) nosaka reģionālo ražošanas nodokli (turpmāk tekstā – “*IRAP*”). Saskaņā ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 446 2. pantu *IRAP* pamatojums ir autonomi organizēta

darbība, kas vērsta uz preču ražošanu vai preču apmaiņu, vai pakalpojumu sniegšanu, parasta veikšana un – vienmēr minētās tiesību normas izpratnē – uzņēmējsabiedrību un uzņēmumu īstenotā darbība ikvienā gadījumā ir nodokļa pamatojums.

Tāpēc Leģislatīvā dekrēta Nr. 446 3. panta a) un e) punktā starp *IRAP* nodokļa maksātājiem ir ietverti arī nodokļu maksātāji, kas minēti Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas I pielikuma A daļas l) punktā, kurā ir noteikts šīs pašas “Direktīvas 2. panta a) punkta i) apakšpunktā minēto uzņēmējsabiedrību saraksts”, un proti, “uzņēmējsabiedrības, kuru nosaukumi atbilstīgi Itālijas tiesību aktiem ir “*società per azioni*”, “*società in accomandita per azioni*”, “*società a responsabilità limitata*”, “*società cooperative*”, “*società di mutua assicurazione*”, un privātas vai valsts struktūras, kuru darbība ir pilnīgi vai galvenokārt komerciāla”.

Leģislatīvā dekrēta Nr. 446 4. pantā *IRAP* nodokļa bāze ir identificēta kā “neto ražošanas vērtība, kas izriet no reģiona teritorijā īstenotās darbības”.

Leģislatīvā dekrēta Nr. 446 6. pantā ir noteikts, ka bankām un citiem finanšu starpniekiem *IRAP* nodokļa bāze tiek noteikta, matemātiski saskaitot šādus peļņas vai zaudējumu pārskata posteņus:

- a) neto ienākumi, kas samazināti par 50 % dividenžu;
- b) funkcionālai lietošanai paredzētas materiālās un nemateriālās mantas amortizācija par summu, kas vienāda ar 90 %;
- c) citi administratīvie izdevumi par summu, kas vienāda ar 90 %;

c-bis) aktīvu bilances vērtības neto samazinājumi un paaugstinājumi tāpēc, ka aizdevumi vairs nenes ienākumus – ierobežoti attiecībā tikai uz aizdevumiem no klientiem, kuri kā tādi reģistrēti bilancē.

Tāpēc bankām un citiem Itālijā rezidējošiem finanšu starpniekiem, kuri kvalificējas kā mātesuzņēmumi minētās Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas izpratnē, ir par 50 % no to summas jāiekļauj savā *IRAP* nodokļa bāzē dividendes, ko sadalījuši citās Eiropas Savienības dalībvalstīs rezidējoši uzņēmumi, kuri kvalificējas kā meitasuzņēmumi, ja šādas dividendes ir ietvertas to peļņas vai zaudējumu pārskata postenī “bruto ienākumi”.

Saskaņā ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 446 16. panta 1.*bis* un 3. punktu bankām un citiem finanšu starpniekiem piemēro *IRAP* ar likmi 4,65 %, un reģioniem ir tiesības mainīt šo likmi līdz pat maksimāli 0,92 procentu punktiem.

Bankām un citiem finanšu starpniekiem, kuri kvalificējas kā mātesuzņēmumi minētās Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas izpratnē un kas ar *IRAP* aplikamajā nodokļa bāzē iekļāvuši 50 % dividenžu, ko sadalījuši citu Eiropas Savienības dalībvalstu rezidenti meitasuzņēmumi, nav atļauts atskaitīt no

maksājamā *IRAP* to uzņēmumu ienākuma nodokļa daļu, kas saistīta ar minēto peļņu un ko tie samaksājuši savā rezidences dalībvalstī.

Tāpēc bankas un citas finanšu iestādes – nodokļu maksātājas rezidentes Itālijā, kas kvalificējas kā mātesuzņēmumi Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas piemērošanas nolūkā, piemēro *IRAP* nodokli dividendēm, kas saņemtas no citu dalībvalstu rezidenti meitasuzņēmumiem, kuri atbilst Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvā noteiktajām prasībām, 50 % apmērā no to summas.

3. PAMATLIETA

2014. gada taksācijas periodā bankai *BANCA MEDIOLANUM S.p.A.* (turpmāk tekstā – “*BANCA MEDIOLANUM*”) bija kapitāldaļas šādos uzņēmumos, kas bija dibināti vienā no Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas A pielikumā paredzētajām privāttiesību formām un bija nodokļu maksātāji rezidenti Īrijā, Luksemburgā un Spānijā, netiekot uzskatīti saskaņā ar Nodokļu konvenciju ar trešo Valsti par rezidējošiem ārpus Savienības, un kas bija pakļauti, bez iespējas izmantot atbrīvojuma režīmus, kādam no Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas B pielikumā norādītajiem nodokļiem:

- a) 51 % līdzdalības daļa sabiedrības *Mediolanum International Funds Ltd*, kas ir nodokļu maksātāja rezidente Īrijā, kapitālā;
- b) 51 % līdzdalības daļa sabiedrības *Mediolanum Asset Management Ltd*, kas ir nodokļu maksātāja rezidente Īrijā, kapitālā;
- c) 99,996 % līdzdalības daļa sabiedrības *Gamax Management AG*, kas ir nodokļu maksātāja rezidente Luksemburgā, kapitālā;
- d) 100 % līdzdalības daļa sabiedrības *Banco Mediolanum S.A.*, kas ir nodokļu maksātāja rezidente Spānijā, kapitālā.

BANCA MEDIOLANUM no minētajiem meitasuzņēmumiem iekasēja dividendes par kopsummu 231 912 007,51 EUR apmērā un, konkrētāk, saņēma:

- a) summu 164 820 000,00 EUR apmērā no *Mediolanum International Funds Ltd*;
- b) summu 10 710 000,00 EUR apmērā no *Mediolanum Asset Management Ltd*;
- c) summu 6 382 007,51 EUR apmērā no *Gamax Management AG*;
- d) summu 50 000 000,00 EUR apmērā no *Banco Mediolanum S.A.*

Meitasuzņēmumi, kas ir nodokļu maksātāji rezidenti Īrijā, Luksemburgā un Spānijā un tur pakļauti uzņēmuma nodoklim, neieturēja nekādu nodokli no bankai *BANCA MEDIOLANUM* izmaksātajām dividendēm, jo pastāvēja visas Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 2. pantā noteiktās prasības, lai

tiktu piemērots to dividenžu atbrīvojums no izcelsmes vietā ieturamā nodokļa, ko izmaksājis “meitasuzņēmums”, kas “i) pastāv kādā no formām, kuras uzskaitītas I pielikuma A daļā; ii) ko saskaņā ar kādas dalībvalsts nodokļu likumiem nodokļu vajadzībām uzskata par minētās dalībvalsts rezidentu un ko saskaņā ar noteikumiem līgumā par nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu, kas noslēgts ar kādu trešo valsti, nodokļu vajadzībām neuzskata par tādas valsts rezidentu, kura neatrodas Savienībā; iii) uz ko turklāt bez izvēles tiesībām vai tiesībām saņemt atbrīvojumu attiecas kāds no nodokļiem, kas uzskaitīti I pielikuma B daļā, vai jebkurš cits nodoklis, ar ko var aizstāt kādu no minētajiem nodokļiem”, attiecībā pret “mātesuzņēmumu”, kas saskaņā ar tās pašas direktīvas 3. pantu “atbilst 2. pantā izklāstītajiem nosacījumiem un kam pieder vismaz 10 % kapitāla daļu citas dalībvalsts uzņēmējsabiedrībā, kura atbilst tiem pašiem nosacījumiem”.

No minētajiem uzņēmumiem 2014. taksācijas gadā saņemtās dividendes *BANCA MEDIOLANUM* uzrādīja peļņas vai zaudējumu pārskata postenī “dividendes un līdzīgi ieņēmumi”, ieskaitot tās neto ienākumos.

Tātad *BANCA MEDIOLANUM* iekļāva minētās dividendes sava uzņēmumu ienākuma nodokļa (*IRES*) bāzes aprēķinam par minēto 2014. taksācijas gadu, 5 % apmērā no to summas saskaņā ar *TUIR* [Vienotā dokumenta par ienākumu nodokļiem] 89. pantu.

BANCA MEDIOLANUM kvalificējas kā finanšu starpnieks saskaņā ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 446 6. pantu. Tāpēc minētais uzņēmums par 2014. taksācijas gadu iesniegtajā *IRAP* deklarācijā iekļāva minētās dividendes arī minētā nodokļa bāzes aprēķinam 50 % apmērā no to summas, un tātad par summu 115 956 003,76 EUR apmērā, saskaņā ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 446 6. pantu.

Visbeidzot, *BANCA MEDIOLANUM* tajā pašā deklarācijā norādīja maksājamo *IRAP*, piemērojot tādējādi noteiktajai apliekamajai summai 5,57 % likmi par summu 10 392 278,00 EUR apmērā un, tā kā iepriekšējā deklarācijā bija uzkrājusies *IRAP* pārmaksa 5 712 250,00 EUR apmērā, un 2004. taksācijas periodā tika samaksāti maksājumi par kopsumu 9 451 969,00 EUR apmērā, uzrādīja *IRAP* pārmaksu 4 771 941,00 EUR apmērā.

2019. gada 4. jūnijā *BANCA MEDIOLANUM* iesniedza *Direzione Regionale della Lombardia dell’Agenzia delle Entrate* [Itālijas Ieņēmumu dienesta Lombardijas reģionālajai nodaļai; turpmāk tekstā – “Birojs”] pieteikumu, ar ko prasīja atmaksāt tai *IRAP* pārmaksu, kas samaksāta, jo ar minēto nodokli bija aplikti 50 % dividenžu, ko tā saņēmusi no *Mediolanum International Funds Ltd*, *Mediolanum Asset Management Ltd*, *Gamax Management AG* un *Banco Mediolanum S.A.*, uzskatot, ka Leģislatīvā dekrēta Nr. 446 6. panta 1. punkts – daļā, kurā tas liek aplikti ar *IRAP* 50 % minēto dividenžu summas – ir nonācis pretrunā Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. pantam, kas izslēdz, ka dividendēm, ko meitasuzņēmumi izmaksājuši saviem mātesuzņēmumiem, var piemērot nodokli, kas pārsniedz 5 % no attiecīgās summas.

2020. gada 16. oktobrī Birojs paziņoja *BANCA MEDIOLANUM* atteikuma lēmumu, ar ko noraidīja minētās bankas iesniegto atmaksas pieteikumu.

It īpaši, minētā lēmuma pamatojumā Birojs apgalvoja, ka Leģislatīvā dekrēta Nr. 446 6. pants – daļā, kurā tas liek finanšu starpniekiem, kas ir nodokļu maksātāji rezidenti Itālijā un kvalificējas kā mātesuzņēmumi Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas izpratnē, attiecināt *IRAP* arī uz 50 % dividenžu, ko izmaksājuši citās Eiropas Savienības dalībvalstīs rezidējoši uzņēmumi, kuri kvalificējas kā meitasuzņēmumi minētās direktīvas izpratnē – neesot pretrunā minētās direktīvas 4. pantam, jo minētā tiesību norma neesot piemērojama *IRAP*, bet gan esot piemērojama tikai ienākuma nodokļiem.

Ar 2020. gada 15. decembrī paziņotu prasību *BANCA MEDIOLANUM* apstrīdēja minēto atteikuma lēmumu ar *Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano* [Milānas pirmās instances Nodokļu lietu tiesā] celtu prasību, apstrīdot minētā lēmuma likumību un pamatotību un lūdzot tiesu piespriest Birojam izmaksāt prasīto atmaksu.

Ar spriedumu [...] *Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano* (Milānas pirmās instances Nodokļu lietu tiesa, Itālija) noraidīja minēto prasību, apgalvojot, ka Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. pantā noteiktais aizliegums neesot piemērojams *IRAP*.

Ar 2023. gada 31. janvārī iesniegtu apelācijas sūdzību *BANCA MEDIOLANUM* pārsūdzēja iesniedzējtiesā minēto *Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano* [Milānas pirmās instances Nodokļu lietu tiesas] spriedumu, prasot to grozīt un attiecīgi piespriest Birojam atmaksāt bankai *IRAP* pārmaksas summu, kas prasīta sākotnējā pieteikumā.

4. PREJUDICIĀLAIS JAUTĀJUMS

Ar šādu premisu, risinājums uz valsts tiesiskā regulējuma pamata jautājumam par aplikšanu ar *IRAP* 50 % dividenžu, ko finanšu starpnieki, kuri kvalificējas kā mātesuzņēmumi Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas izpratnē, saņēmuši no citās Eiropas Savienības dalībvalstīs rezidējošiem uzņēmumiem, kuri kvalificējas kā meitasuzņēmumi minētās direktīvas izpratnē, saskaņā ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 446/1997 6. panta 1. punktu, ir atkarīgs no atbildes uz prejudiciālo jautājumu par to, vai *IRAP* piemērošana 50 % minēto dividenžu ir saderīga ar Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. pantu. Pamatojoties uz izklāstīto [Eiropa Savienības] normatīvo kontekstu, ir jāuzskata, ka aizliegums uzskatīt par aplikamām ar nodokli kādā dalībvalstī rezidējoša mātesuzņēmuma dividendes, ko tam izmaksājis kādā citā dalībvalstī rezidējošs meitasuzņēmums, par procentuālo daļu, kas pārsniedz 5 % no to summas, varētu tikt piemērots Itālijā arī attiecībā uz *IRAP*.

Taču, ja tā būtu, Leģislatīvā dekrēta Nr. 446 6. panta 1. punkts būtu nesaderīgs ar tādējādi identificēto aizliegumu, jo liek bankām un citiem finanšu starpniekiem,

kuri kvalificējas kā mātesuzņēmumi Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas izpratnē, piemērot *IRAP* 50 % dividenžu, ko saņēmuši citās Eiropas Savienības dalībvalstīs rezidējoši uzņēmumi, kuri kvalificējas kā meitasuzņēmumi minētās direktīvas izpratnē, Itālijai negarantējot pirmajiem tiesības no maksājamā *IRAP* atskaitīt to uzņēmumu ienākuma nodokļa daļu, kas saistīta ar minētajām dividendēm un ko samaksājuši otrie minētie.

Šajā sakarā ir svarīgi uzsvērt, ka Eiropas Savienības Tiesa (turpmāk tekstā – “Tiesa”) ar 2017. gada 17. maija spriedumiem lietā C-365/16 (*AFEP/Ministre des Finances et des Comptes publics*) un lietā C-68/15 (*X/Ministerraad*) ir paskaidrojusi, ka Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. pants nosaka ES dalībvalstīm aizliegumu aplikt ar jebkādu nodokli, un tātad ne tikai ierobežoti ar uzņēmumu ienākuma nodokli, mātesuzņēmumu dividendes, ko tiem izmaksājuši meitasuzņēmumi, par procentuālo daļu, kas pārsniedz 5 % no to summas.

Konkrētāk, lietā C-365/16 Francijas Valsts padome uzdeva Eiropas Kopienu Tiesai jautājumu par to, vai ar Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. panta 1. un 3. punktā noteikto ir saderīgs Francijas Vispārējā nodokļu kodeksa 235.b ZCA pants daļā, kurā tas noteica mātesuzņēmumiem ne tikai pienākumu aplikt ar uzņēmuma nodokli 5 % dividenžu, ko tie iekasējuši sakarā ar neiespējamību vienreiz atskaitīt pārvaldības izmaksas par līdzdalību kapitālā, bet arī pienākumu piemērot tiem 3 % papildnodokli brīdī, kad dividendes tiek izmaksātas pirmā uzņēmuma biedriem. Atbildot uz minēto jautājumu, Tiesa, vispirms norādījusi, ka “tā kā Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas mērķis saskaņā ar tās preambulas 3. apsvērumu ir novērst nodokļu dubultu uzlikšanu peļņai, ko meitasuzņēmums sadala par labu savam mātesuzņēmumam, mātesuzņēmuma līmenī, fakts, ka mātesuzņēmuma dalībvalsts uzliek nodokli šim mātesuzņēmumam attiecībā uz šo peļņu brīdī, kad tā tiek pārdalīta tālāk, kā rezultātā šī peļņa tiek aplikta apjomā, kas pārsniedz minētās direktīvas 4. panta 3. punktā paredzēto maksimālo vērtību 5 % apmērā, nozīmētu nodokļu dubultu uzlikšanu minētā mātesuzņēmuma līmenī – pretēji šai direktīvai”, uzskatīja, ka Francijas nodokļu tiesību akti nav saderīgi ar Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. pantu. Šī pēdējā minētā tiesību norma “[..] nepieļauj tādu mātesuzņēmuma dalībvalsts noteiktu nodokļu pasākumu kā pamatlietā aplūkots, ar kuru ir paredzēts iekasēt nodokli saistībā ar mātesuzņēmuma veikto dividenžu sadali, ja šī nodokļa bāzi veido sadalīto dividenžu summas, tostarp tās, kas nāk no šī uzņēmuma meitasuzņēmumiem nerezidentiem”, jo “Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta piemērošana nav pakļauta nosacījumam par to, ka runai ir jābūt konkrēti par [konkrētu] nodokli”, paredzot, “ka mātesuzņēmuma dalībvalsts atturas uzlikt nodokļus tā meitasuzņēmuma nerezidenta sadalītajai peļņai” un tātad minētās tiesību normas “mērķis ir novērst, ka dalībvalstis nosaka nodokļu pasākumus, kas izraisītu nodokļu dubultu uzlikšanu mātesuzņēmumiem attiecībā uz šādu peļņu”, tā ka “šajā kontekstā [...] nav būtiskas nozīmes faktam, vai valsts nodokļu pasākums ir vai nav kvalificēts par uzņēmumu ienākuma nodokli”. Turklāt lietā C-68/15 Beļģijas Konstitucionālā tiesa uzdeva Eiropas

Kopienu Tiesai jautājumu par to, vai ar Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. panta 1. un 3. punktā noteikto ir saderīga Beļģijas Ienākuma nodokļa kodeksa 15. nodaļa, kurā mātesuzņēmumiem ir noteikts ne tikai pienākums aplikēt ar uzņēmuma nodokli 5 % dividenžu, ko tie iekasējuši sakarā ar neiespējamību vienreiz atskaitīt pārvaldības izmaksas par līdzdalību kapitālā, bet arī pienākums piemērot tiem 5,15 % “Fairness Tax” brīdī, kad dividendes tiek izmaksātas mātesuzņēmuma biedriem, ja minētās dividendes veidojas no peļņas, kas nebija tikusi iekļauta ar nodokli aplikamajā bāzē. Atbildot uz minēto jautājumu, Tiesa nosprieda, ka “Direktīvas 2011/96 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts, lasot to kopsakarā ar minētā panta 3. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka šai tiesību normai ir pretrunā tādi valsts nodokļu tiesību akti kā pamatlietā aplūkotie, ciktāl šajos tiesību aktos tādā situācijā, kad peļņu, ko mātesuzņēmums saņēmis no sava meitasuzņēmuma, šis mātesuzņēmums sadala vēlāk nekā tajā gadā, kurā tā tika saņemta, šī peļņa tiek aplikta ar nodokli, kas pārsniedz minētajā tiesību normā paredzēto 5 % maksimālo robežu”.

[Iepriekšējā punktā jau citēto Tiesas spriedumu izvilkumu atkārtojums].

Tāpēc Tiesas judikatūra ir orientēta uz to, ka Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. pants nosaka ES dalībvalstīm aizliegumu aplikēt ar jebkāda veida nodokļiem mātesuzņēmumu dividendes, ko tiem pārdalījuši meitasuzņēmumi par procentuālo daļu, kas pārsniedz 5 %, ne tikai to iekasēšanas brīdī, bet arī to turpmākās pārdales mātesuzņēmuma biedriem brīdī.

Ievērojot izklāstīto, Legīslatīvā dekrēta Nr. 446 6. pants daļā, kurā tas bankām un citiem Itālijā rezidējošiem finanšu starpniekiem, kuri kvalificējas kā mātesuzņēmumi Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas izpratnē, uzliek pienākumu aplikēt ar IRAP 50 % dividenžu, ko tie saņēmuši no citās dalībvalstīs rezidējošiem uzņēmumiem, kuri kvalificējas kā meitasuzņēmumi šīs direktīvas izpratnē, varētu izrādīties nesaderīgs ar aizliegumu aplikēt ar nodokli kādā dalībvalstī rezidējoša mātesuzņēmuma peļņu, ko tie saņēmuši no citās dalībvalstīs rezidējošiem meitasuzņēmumiem, kas pārsniedz Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas 4. pantā noteikto maksimāli pieļaujamo 5 % no attiecīgās summas robežu, kā to interpretējusi Tiesa 2017. gada 17. maija spriedumos lietā C-365/16 un lietā C-68/15. Līdz ar šā pienākuma ieviešanu “šī peļņa tiek aplikta ar nodokli, kas pārsniedz minētajā tiesību normā paredzēto 5 % maksimālo robežu”.

Atbilde uz uzdoto jautājumu ir acīmredzami nozīmīga un izšķiroša, lai rastu risinājumu šajā lietā tā apstākļa dēļ, ka, ja tiks konstatēta 1997. gada 15. decembra Legīslatīvā dekrēta Nr. 446 6. panta 1. punkta – daļā, kurā tas atļauj Itālijā rezidējošiem finanšu starpniekiem, kas kvalificējas kā mātesuzņēmumi Mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu direktīvas izpratnē, aplikēt ar IRAP nodokli 50 % dividenžu, ko sadalījuši citās Eiropas Savienības dalībvalstīs rezidējoši uzņēmumi, kuri kvalificējas kā meitasuzņēmumi minētās direktīvas izpratnē – nesaderība ar minētajiem Padomes Direktīvas 2011/96/ES (2011. gada 30. novembris) noteikumiem, šajā tiesvedībā aplūkotais lēmums par aizliegumu

un pārsūdzētais spriedums būtu nelikumīgi, un šajā tiesvedībā formulētais atmaksas pieteikums būtu pamatots, jo *BANCA MEDIOLANUM* ir prasījis atmaksāt *IRAP* pārmaksu, kas samaksāta tā rezultātā, ka aplikamajā bāzē bija iekļauti 50 % dividenžu, ko minētais uzņēmums saņēma no saviem Īrijā, Luksemburgā un Spānijā rezidējošajiem meitasuzņēmumiem un [Birojs ar pirmo lēmumu pieteikumu noraidīja].

Noslēgumā, iesniedzējtiesa *Corte di Giustizia Tributaria di Secondo Grado della Lombardia* (Lombardijas otrās instances Nodokļu lietu tiesa) atbilstoši LESD 267. pantam uzdod Eiropas Savienības Tiesai šādu prejudiciālo jautājumu:

Vai Leģislatīvā dekrēta Nr. 446/1997 6. panta 1. punktā noteiktā Itālijas Republikas prasība aplikāt ar *IRAP* nodokli 50 % dividenžu, ko saņēmuši Itālijā rezidējoši finanšu starpnieki, kuri kvalificējas kā mātesuzņēmumi Padomes Direktīvas 2011/96/ES (2011. gada 30. novembris) izpratnē, un ko sadalījuši citās Eiropas Savienības dalībvalstīs rezidējoši uzņēmumi, kas kvalificējas kā meitasuzņēmumi minētās direktīvas izpratnē, neatļaujot pirmajiem atskaitīt no *IRAP* to uzņēmumu ienākuma nodokļa daļu, kas saistīta ar minēto peļņu un ko samaksājuši otrie minētie, ir saderīga ar aizliegumu aplikāt kādā dalībvalstī rezidējošu mātesuzņēmumu peļņu, ko tie saņēmuši no citās dalībvalstīs rezidējošiem meitasuzņēmumiem, ar nodokli, kas procentuāli pārsniedz 5 % no attiecīgās summas, kā noteikts minētās direktīvas 4. pantā?

Ar šādu pamatojumu

[..] [standarta procesuālās formulas]

[..] 2023. gada 27. septembrī

[..] [tiesas sastāvs]